

Розділ 1

Літак летів далі на північ, а я перехилилася через Раяна подивитись у вікно.

– Ти нічого не побачиш – уже темно, – сказав він, наче виправдовуючись.

Я притиснула обличчя до скла (не надто сильно, бо боялася, що воно може тріснути) і, примружившись, вдивлялася в ледь помітні обриси хмар піді мною.

– Цікаво, чи ми побачимо північне сяйво, – промовила я.

Раян усміхнувся.

– Ми поїдемо кататися на снігоходах і знайдемо його.

– А що, як я не зможу їздити на снігоході?

Раян стиснув мою руку.

– Звісно, зможеш. Це те саме, що їздити на квадроциклі.

Я ніколи не їздила на квадроциклі, але не стала цього казати. Раян вважає мене занадто самокритичною, тож я вирішила поводитися якомога краще під час нашої Великої Пригоди. Він доклав багато зусиль, щоб отримати цю роботу, і я не збиралася все псувати своїм негативом.

– Дуже хочу побувати в усіх ресторанах, – сказала я йому. – Уявляєш, в одному є теплиця з рослинами. Там подають м'ясо кита й оленя.

– Ходімо туди на вихідних.

Я збиралася відповісти, але мене перебив голос у гучномовці:

– Ми заходимо на посадку в Лонг'їрі. Будь ласка, займіть свої місця й пристебніть ремені.

У мене виникло дивне відчуття падіння, але не від того, що літак почав знижуватися.

Коли Раян розповів, що йому запропонували роботу зі спостереження за білими ведмедами в найближчому до Північного полюса поселенні, я розсміялася. Однак він не жартував, а натомість показав мені електронного листа й сказав, що буде класно, якщо я поїду з ним. Я уявляла, як ми тулимося одне до одного в задимленій хатині, полюємо на тюленів до сніданку, спілкуємося лише вдвох, аж доки не божеволіємо й не починаємо їсти власне взуття. Раян запевнив, що Лонг'їр – пристойне маленьке містечко, де є супермаркет, готелі, паби й ресторани. Із часом я перестала вважати цю ідею божевільною.

Безперечно, є безліч прикладів, коли уявлення про щось не відповідає дійсності. Наприклад, замовлена онлайн сукня, яка вам не підійшла, адже на сайті в неї була одягнена набагато худіша модель. Або спроби вигадати й спекти хитромудрі торти. Або комунізм...

– Має? З тобою все гаразд?

Раян дивився на мене широко розплющеними очима, сповненими занепокоєння.

Я змусила себе всміхнутися.

– Так. Усе гаразд. Усе чудово.

– Ти стривожена. Це зрозуміло. Якщо тобі від цього полегшає, я також нервую.

– Ти?

– Звісно. Я тягну свою розкішну дівчину в найпівнічніше місто на землі й не хочу, щоб вона пошкодувала, що поїхала. Я починаю нову роботу й боюся, що мені за бракне досвіду.

– Ти чудово впораєшся. Їм пощастило, що ти працюватимеш з ними, – запевнила я його.

– А мені пощастило, що ти погодилася поїхати зі мною.

Раян обійняв мене за плечі, а я зручно вмостила в його обіймах. У мене такі великі сідниці, що коли я сиджу поруч із ним, ми майже однакового зросту, і тому в цій позі в мене трішки боліла шия, але його тепло та стійкість додавали впевненості.

Літак затремтів, коли колеса вдарилися об асфальт, а потім повністю зупинився. Сигнал «Застебніть ремені» вимкнувся, ми встали й узяли свої речі. Переді мною в черзі до виходу стояла сім'я з двома дітьми, які ще не встигли вийти з літака, а вже скиглили.

– Буде весело, – утомленим голосом сказала їхня мама.

«Весело» – одне з найбільш оманливих слів. Воно може асоціюватися з божевільною партією в гольф і корпоративними днями відпочинку, з вечірками, під час яких ти стоїш у кутку, у вухах гуде, і ти думаєш, коли буде прийнятно піти звідти.

Діти теж не купилися на слово «весело». Вони почали скиглити про Діснейленд та інші місця.

Я йшла за сім'єю до виходу в передній частині літака й намагалася згадати зображення Лонг'їра, які бачила онлайн. Кольорові дерев'яні будинки на тлі засніжених гір. Високі айсберги із синім підніжжям. Північне сяйво, яке розтікається в небі зеленими й фіолетовими лініями. Кружки з гарячим шоколадом біля яскравого багаття. Але мое уявлення про Арктику розвіялося, щойно я вийшла з літака.

Холод ударив в обличчя, наче ляпас, а ноги майже підкосилися. До того ж на вулиці було зовсім темно,

попри те що була третя година дня. Я завмерла – у прямому й переносному значеннях.

– Люба? Ми затримуємо людей.

Я розпізнала збентеження в його голосі – люди в черзі позаду нас уже почали пасивно-агресивно бурчати різними мовами. Проте відступати було нікуди, адже я зробила вибір тієї миті, коли зайшла на борт літака.

Я змусила себе спуститися трапом. Холод за лічені секунди пробрався крізь пуховик. Він шматував обличчя. Виникло відчуття, наче ніздрі всередині різали крихітними бритвами. Кожна країна має свій запах – зазвичай саме його відчуваєш найпершим, коли виходиш з літака. Англія пахне дощем і бетоном – її запах гіркий, але свіжий. Коли я їздила в Дубай торік, повітря там було задушливе й важке, просякнуте випарами бензину та вологістю рослин. Але тут я не відчула жодного запаху.

Коли ми спустилися з трапу, Раян обійняв мене.

– Збіса холодно, еге ж? Треба було надіти балаклави.

– Я не могла надіти її в літаку, мене б заарештували, – сказала я.

Мені здавалося, що шкіра на обличчі затверділа, укрилася шаром інею. І мене б не здивувало, якби так і було.

– Хутчіш! Ходімо всередину.

Під ногами хрустіло кілька дюймів* снігу. Працівники аеропорту в комбінезонах розвантажували багаж. Інші сиділи в машинах навкруги літака, який стояв біля нашого, і розпилювали на нього, ймовірно, рідину проти обмерзання.

Я подивилася за літак, сподіваючись роздивитися краєвид за межами аеропорту, але побачила лише

* 1 дюйм дорівнює 2,54 сантиметра.

темряву. Тоді зосередилася на освітленій будівлі терміналу перед нами. Поглянувши крізь скляні двері, я побачила людей (переважно бородатих світлошкірих чоловіків) у дутих куртках і масивних снігоступах, які зібралися біля єдиного багажного конвеєра.

Коли ми ввійшли через автоматизовані двері, температура так швидко підвищилася, що я застогнала від полегшення.

– Нічого собі! Справжній дубак, – сказав Раян.

– І не кажи!

Ми подивилися одне на одного. Його щоки були яскраво-червоними, а очі сльозилися від холоду, але він усміхався. Я усвідомила, що теж усміхаюся, а потім ми обоє почали сміятися. Не знаю чому. Можливо, від полегшення, що опинилися в теплі, а можливо... моя незначна істерика. (Адже що в біса ми тут робимо? Ну справді!) Та все ж ми були разом.

Розділ 2

Біля терміналу стояв автобус, готовий відвезти людей у Лонг'їр. Я поспішила всередину, а Раян лишився на вулиці покласти наші валізи в багажне відділення. Я визирнула у вікно й побачила, що він допомагає двом кволим, ретельно закутаним постатям дати раду багажу. Потім він перекинувся з ними кількома словами. Раян умів почати розмову з усіма людьми, яких зустрів. Я заздрила цій його якості, адже щоразу, намагаючись підтримувати розмову, думала, що мій співбесідник: а) намагається відгадати мою етнічну приналежність; б) хоче, щоб йому дали спокій; в) думає, що я нудна; або г) усе перелічене вище.

– Привіт! Це місце зайняте?

Я підвела погляд і побачила Раяна в проході.

– Захищене паролем.

– Жужмик, – сказав він.

– Прошу, сідайте.

Жужмик – це слово було з «лексикону огидної парочки», як його називала Ніна. Ніна – моя найкраща подруга, яка має ступінь доктора філософії в галузі дослідження розвитку, звідси й така лексика. Завдяки їй і Раянові останні кілька років я спілкувалася лише з аспірантами, що може трохи лякати, адже я сама ніколи не вчилася в «належному» університеті.

Раян запахав об'ємну куртку в маленьке верхнє відділення й сів.

– Я щойно говорив з парою, яка приїхала сюди аж із Таїланду навідати дочку. Певно, тут живе багато тайців.

– Так, може, людей двісті. Це приблизно десять відсотків населення, – сказала я.

– Ти що, досліджувала?

Я кивнула.

– Мене так збуджує, коли ти це робиш.

Моя голова переповнена непотрібними фактами. Я чудово граю в пабвікторини, але шукаю інформацію не для того. Я люблю змістовність фактів, задоволення від того, що згадала щось, про що читала кілька років тому. Особливо зважаючи на те, що часто забувала те, що знала.

З гучномовця долинуло потріскування, і водій автобуса підвівся. Він був схожий на Санта-Клауса в стилі хеві-метал.

– Ласкаво просимо в Лонг'їр – найпівнічніше місто у світі на острові Шпіцберген. Сподіваюся, вам подобається темрява й холод, тому що тут цього добра вдосталь. І, звісно, тут багато білих ведмедів. Не виходьте за межі міста без озброєного гіда. А тепер пристебніть ремені безпеки й не відстібайте їх протягом усієї подорожі.

Автобус повільно виїхав з території аеропорту.

– Я запитав, чи тобі можна відвідувати університетські тренування зі стрільби, – сказав Раян.

– Не варто. Мене лякає навіть думка, що доведеться стріляти з рушниці.

– Так, але виходити за межі міста без рушниці не можна.

– Навряд чи я захочу досліджувати дику природу в розпал зими, – зауважила я. – До того ж ти мене захистиш.